

Arrest

nr. 210 315 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 11 december 2009 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaart op 10 december 2009 het Belgische grondgebied te hebben betreden. Inzake dit verzoek neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij brief gedateerd op 9 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 21 oktober 2011 onontvankelijk verklaard.

1.3. De verzoekende partij dient op 7 december 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 22 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.4. Bij brief gedateerd op 16 februari 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 12 januari 2017 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 4 juli 2016 dient de verzoekende partij, in functie van haar nicht met de Griekse nationaliteit, een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 22 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 26 april 2017 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 23 oktober 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die op 6 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2017 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:

[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.04.2017 gezinshereniging aan met zijn nicht, zijnde [T.,S.] van Griekse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring n°2202/408/2017 dd. 27.01.2017 waarin de Armeense autoriteiten bevestigen dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezit en geen inkomen heeft in Armenië; verklaring n°025 dd. 28.02.2017 waarin de lokale Armeense autoriteiten stellen dat er op datum van het attest geen roerende of onroerende goederen geregistreerd staan op naam van betrokkene: echter, in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 04.07.2016) werden attesten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geregistreerd staat voor gedeeld eigendomsrecht voor kadastercode 08-071-0021-005 en voor landbouwgronden met een agrarische bestemming met kadastercode 08-071-0111-0003 en 08-071-0210-0013.
- verklaring n°025 dd. 28.02.2017 waarin de lokale Armeense autoriteiten stellen dat betrokkene geregistreerd was op het adres 'huis 1, zijstraat 6, 1e straat, [...]' in een woning die het eigendom is van dhr. [K.K.A.] (vader van betrokkene); verklaring n°015 dd. 31.01.2017 waarin de lokale Armeense autoriteiten stellen dat de referentiepersoon in de periode 1988-1990 geregistreerd was op het adres 'huis 1, zijstraat 6, 1e straat, [...]' in een woning die het eigendom is van dhr. [K.K.A.] (vader van betrokkene): uit deze documenten blijkt dat beiden in het verleden enige tijd op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, uit deze documenten blijkt ook dat beiden deel uitmaakten van het gezin van een derde; dit is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Bovendien is deze gezamenlijke vestiging onvoldoende recent. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat er van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging geen sprake kan zijn.
- verklaring n°012 dd. 30.01.2017 waarin de lokale Armeense autoriteiten stellen dat betrokkene na de middelbare school geen bijkomende opleiding volgde
- ongedateerde verklaring vanwege de Araratbank waaruit zou blijken dat de referentiepersoon in de periode 2006 - 2009 (2006: €1100 - 2007: €1400-2008: €125C) - 2009: €1110) geld stortte aan betrokkene: echter, deze stortingen zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- attesten dd. 07.07.2016 en 14.04.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Mol
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - maart 2017
- aanrekeningen op naam van betrokkene dd. 30.11.2016 en bijbehorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat deze betaald werden door de referentiepersoon op 10.02.2017: echter, deze betalingen dateren van de aankomst van betrokkene in België en kunnen dan ook niet aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijs overschrijving dd. 28.07.2016 vanwege de referentiepersoon: louter uit het voorgelegde document kan niet opgemaakt worden ten voordele van wie deze storting werd gebeurde'
- documenten 'heroplading BPaid kaart' op naam van betrokkene dd. 08.09.2014', 10.02.2016, 10.01.2017, 28.02.2017 en 07.03.2017: uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de referentiepersoon instond voor de betaling hiervan. Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat deze documenten dateren van na de aankomst van betrokkene in België.
- attesten dd. 14.04.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon zijn aangesloten bij de CM
- huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon voor het adres [...]

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land-van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 26.04.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 2009 in ons land verblijft, en zich pas recent liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen geweest te zijn, en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens dat betrokkene sedert

26.07.2010 tot op heden ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2017 tot op heden op hei: adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de nicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort met tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Verzoeker heeft op 26 april 2017 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een zogenaamd “ander” familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

[...]

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Volgens de bestreden beslissing heeft de gemachtigde in casu geoordeeld dat verzoeker aan de hand van de door hem in het kader van zijn aanvraag voorgelegde documenten niet afdoende heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij evenmin afdoende heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Met betrekking tot het aspect dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 26.04.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel

uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 2009 in ons land verblijft, en zich pas recent liet inschrijven op het adres van de referentiepersoon.”

Evenwel werden door verzoeker stukken voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon in Armenië in hetzelfde huis op hetzelfde adres hebben gewoond.

Hierover stelt de bestreden beslissing:

“- verklaring n°025 dd. 28.02.2017 waarin de lokale Armeense autoriteiten stellen dat betrokkene geregistreerd was op het adres 'huis 1, zijstraat 6, 1e straat, [...] in een woning die het eigendom is van dhr. [K.K.A.] (vader van betrokkene); verklaring n°015 dd. 31.01.2017 waarin de lokale Armeense autoriteiten stellen dat de referentiepersoon in de periode 1988-1990 geregistreerd was op het adres 'huis 1, zijstraat 6, 1e straat, [...] in een woning die het eigendom is van dhr. [K.K.A.] (vader van betrokkene): uit deze documenten blijkt dat beiden in het verleden enige tijd op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, uit deze documenten blijkt ook dat beiden deel uitmaakten van het gezin van een derde; dit is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Bovendien is deze gezamenlijke vestiging onvoldoende recent. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat er van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging geen sprake kan zijn.”

Nochtans blijkt uit deze stukken hoegenaamd niet dat “beiden deel uitmaakten van het gezin van een derde”. Er wordt het volgende in vermeld:

“Hiermee wordt verklaard dat conform onze gegevens burgeres [S.T.] gedurende 1988-1990 geregistreerd was op het adres: huis 1, zijstraat 6, 1e straat, gemeente [...], provincie [...]. Huis 1, zijstraat 6, 1e straat, gemeente [...], provincie [...], is eigendom van [K.A.K.]” (stuk 2)

“Hiermee wordt verklaard dat burger van de gemeente [...]i, provincie [...], [A.K.K. [voornaam, vadersnaam, achternaam] overeenkomstig de Wet op Staatsregister van de Bevolking van Republiek Armenië, geregistreerd was op het adres: huis 1, zijstraat 6, 1e straat, gemeente [...] provincie [...], welk huis eigendom is van [K.A.K.]” (stuk 3)

Uit deze attesten blijkt onomstotelijk dat verzoeker op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, en dus deel uitmaakte van haar gezin. Het feit dat het huis waarin ze woonden, eigendom is van de vader van verzoeker wijzigt hieraan niets, en betekent geenszins dat beiden deel uitmaakten van het gezin van een derde.

Door te stellen dat verzoeker en de referentiepersoon deel uitmaakten van het gezin van een derde miskent de bestreden beslissing de inhoud van de voorgelegde stukken.

Anderzijds valt het op basis van de gezamenlijke woonst en de familiebanden niet te ontkennen dat verzoeker en de referentiepersoon deel uitmaakten van één gezin.

Bovendien kan een gezin niet worden toegewezen aan één persoon. Wanneer de aanvrager en de referentiepersoon samenwonen/samenwoonden met nog andere familieleden betekent dit niet dat het niet zou gaan om het gezin van de referentiepersoon, in de zin van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Als bijkomend argument stelt de bestreden beslissing dat de gezamenlijke vestiging onvoldoende recent zou zijn. Hiermee voegt de gemachtigde een voorwaarde toe aan de wet, die niet is voorzien.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft gemaakt.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) in dit verband als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als “andere familieleden van een burger van de Unie” worden beschouwd “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. De verwerende partij betwist als dusdanig niet dat de verzoekende partij kan worden beschouwd als een niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid. Wel geeft zij aan dat om te voldoen aan voormelde wetsbepaling de verzoekende partij het bewijs dient te leveren dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel reeds van in het land van

herkomst ten laste is van de referentiepersoon en de verzoekende partij in gebreke blijft dit bewijs te leveren aan de hand van de door haar voorgelegde stavingstukken. De verzoekende partij geeft aan deze motivering in de bestreden weigeringsbeslissing te betwisten.

De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken betreft, op zich de inhoud van deze stukken niet correct heeft weergegeven. Wel geeft zij aan niet akkoord te kunnen gaan met de conclusies die hieruit worden getrokken wat de vraag betreft of zij als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Inzake het eerste motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, betoogt de verzoekende partij dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon wel degelijk voorafgaat aan de aanvraag tot gezinshereniging. Zij stelt dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Armenië.

Waar de verzoekende partij betoogt in Armenië deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, betwist zij niet dat de enige stukken die zij in dit verband voorlegde de attesten van de lokale Armeense autoriteiten van 31 januari 2017 en 28 februari 2017 zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon in de periode 1988-1990 beiden op hetzelfde adres in Armenië stonden geregistreerd, in een huis dat eigendom is van de vader van de verzoekende partij. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden weigeringsbeslissing rekening gehouden met deze attesten en toegelicht waarom deze stukken volgens hem nog niet aantonen dat de verzoekende partij in haar herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de Griekse referentiepersoon. Hij erkent dat deze stukken aantonen dat de betrokkenen in het verleden enige tijd op hetzelfde adres woonden, maar benadrukt dat zij op dat ogenblik beiden deel uitmaakten van het gezin van een derde, meer bepaald het gezin van de vader van de verzoekende partij. Er wordt gemotiveerd dat deze laatste situatie niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden aangetoond. Daarenboven stelt hij dat deze gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is. Hij merkt ook nog op dat de verzoekende partij reeds sinds 2009 in België verblijft, maar niettemin pas op 26 april 2017, zijnde de datum van de thans voorliggende aanvraag, werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betoogt dat uit de stukken onomstotelijk blijkt dat zij en de referentiepersoon in Armenië op hetzelfde adres hebben gewoond, en dit impliceert dat zij op dat ogenblik deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Zij betwist dat uit deze stukken volgt dat zij "*beiden deel uitmaakten van het gezin van een derde*". Zij is van mening dat het feit dat het huis eigendom is van haar vader geenszins betekent dat de betrokkenen deel uitmaakten van het gezin van een derde. De verzoekende partij stelt nog dat een gezin niet kan worden toegewezen aan één persoon.

De gemachtigde van de staatssecretaris betwist op zich niet dat de verzoekende partij en de Griekse referentiepersoon gedurende de jaren 1988 tot en met 1990 op hetzelfde adres in Armenië hebben gewoond. Er wordt evenwel op gewezen dat het huis waarin zij toen woonden, de eigendom was van de vader van de verzoekende partij en dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris dient te worden aangenomen dat de betrokkenen in wezen beiden deel uitmaken van het gezin van een derde, meer bepaald de vader van de verzoekende partij.

Rekening houdende met enerzijds de leeftijd van de verzoekende partij in deze periode, met name 2 tot 4 jaar, en het gegeven dat op basis van de voorliggende stukken lijkt te moeten worden aangenomen dat zij op het betreffende adres is blijven wonen nadat haar nicht zich in 1990 elders vestigde en anderzijds de doelstelling van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, met name het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen, komt het de Raad nog niet kennelijk onredelijk voor om in casu – in het kader van de toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – aan te nemen dat de verzoekende partij in deze periode deel uitmaakte van het gezin van haar vader, de eigenaar van het huis waarin zij woonde, in plaats van dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar (inwonende) nicht. De verzoekende partij geeft zo ook niet aan te betwisten dat haar vader mede inwoonde op het betreffende adres.

Bovendien wordt in de bestreden weigeringsbeslissing ook gemotiveerd dat de attesten inzake de samenwoning in Armenië niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het herkomstland deel uitmaakt van het

gezin van de referentiepersoon, daar deze samenwoont niet voldoende recent is. De verzoekende partij betoogt op dit punt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Er kan opnieuw worden verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin. In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie zo ook dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog als zou de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde hebben toegevoegd aan de wet, waar hij vereist dat de verzoekende partij aannemelijk maakt op een voldoende recent tijdstip in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Griekse referentiepersoon, en zij niet kan volstaan met een verwijzing naar een samenwoont in Armenië tijdens haar kindertijd ongeveer 18 jaar geleden.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in december 2009 naar België is gekomen. Zij was op dat ogenblik 23 jaar. In het kader van haar asielaanvraag verklaarde zij in maart 2009 Armenië te hebben verlaten en dit alleen, zonder vergezeld te zijn van familieleden. Er blijkt niet dat haar komst naar België enig verband hield met de mogelijke aanwezigheid van haar Griekse nicht in dit land. Het is onduidelijk wanneer deze laatste precies naar België is gekomen. In haar eerdere procedures in België, waaronder een asielaanvraag, een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en meerdere aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, repte de verzoekende partij ook met geen woord over een eventuele gezinssituatie met de Griekse referentiepersoon. Er blijkt verder ook op geen enkele wijze dat de verzoekende partij toen zij haar herkomstland verliet aldaar nog samenwoonde met de Griekse referentiepersoon. Integendeel moet op basis van de voorgelegde stukken worden aangenomen dat deze samenwoont zich enkel situeerde in de periode 1988-1990, toen de verzoekende partij 2 tot 4 jaar oud was. De verzoekende partij betwist ook niet dat zij reeds sedert 2009 in België verblijft, maar pas op 26 april 2017 werd gedomicilieerd op het adres van de Griekse referentiepersoon. Op geen enkele wijze blijkt dat het recht van vrij verkeer van de Griekse referentiepersoon wordt belemmerd. In deze omstandigheden maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld waar hij oordeelde dat niet blijkt dat de verzoekende partij, in haar land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zoals dit wordt bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het tweede motief in de bestreden weigeringsbeslissing luidt verder dat de voorgelegde stukken evenmin aantonen dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst, en dit voorafgaand aan de aanvraag, ten laste is van de referentiepersoon. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij dit motief niet betwist.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Onder de bespreking van het eerste middel werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien de bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoeker geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen. Vermits de weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor. Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden.”

2.2.2. De verzoekende partij voert in de hoofding van haar tweede middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de bepaling waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld, en van de materiële motiveringsplicht. Zij laat echter na om in haar middel concreet uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling en dit beginsel worden geschonden door het nemen van de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dient te worden vernietigd. Hierdoor is er volgens haar nog geen uitspraak gedaan over haar aanvraag tot gezinshereniging met haar nicht en kon haar geen bevel om het grondgebied worden afgegeven. De verzoekende partij gaat ervan uit dat, door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de tweede bestreden beslissing ook dient te worden vernietigd.

Zoals blijkt uit het voorgaande, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, waardoor het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden verworpen. De verzoekende partij kan dan ook niet zomaar voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeven.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter

T. LEYSEN

I. CORNELIS